

raader som muligt, og derfor kan vi ogsaa billige, at den højtærede Finansminister har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Grænsegendarmeriets Udgiftsbudget og her ved det foreliggende Lovforslag foreslaar en Reduktion af Korpsets Personale, hvorved der for Staten spares et Beløb paa 400 000—500 000 Kr., naar Reduktionen er fuldt gennemført. Det var sikkert nødvendigt og paakrævet, at man i Genforeningstiden og den første vanskelige Tid derefter havde en ret stor Styrke til Raadighed til Grænsens Bevogtning, og det var der ogsaa fra alle Sider Enighed om. Men efterhaanden som der er kommet roligere Forhold til Stede i vort Naboland og i Grænseegnene, er Korpset flere Gange blevet reduceret, saa det for Tiden er normeret til 345 Mand, men endnu er paa 354. Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa at nedbringe dette Antal med 109 Mand, saa at Styrken bliver paa 245. Desuden foreslaar man en Sammendragning af Distrikterne, saaledes at der i Stedet for de nuværende 4 Distrikter kun bliver 3, hvorved man sparer en Distriktsofficer. Selv om det er en betydelig Reduktion, her foreslaas, er der dog ingen Tvivl om, at de 245 Mand, som Styrken gradvis nedbringes til, vil være fuldt tilstrækkeligt til Grænsens forsvarlige Bevogtning, thi selv om den nye Grænse byder større Vanskeligheder med Hensyn til Bevogtningen end den gamle Grænse, bliver Styrken jo ogsaa til Gengæld betydelig større.

Det er jo Meningen at gennemføre Reduktionen paa en for Personalet lempelig Maade, hvilket vi fra vor Side ogsaa fuldt ud kan tiltræde, idet det foreslaas, at kun Distriktsofficeren og 50 Grænseovergendarmer og Grænsegendarmer — fortrinsvis af det unge Mandskab under 30 Aar, og hvoraf mange ikke er pensionsberettigede og ikke er Familieforsørgere — afskediges efter 3 Maaneders Opsigelse efter Tjenestemandslovens Regler, hvorimod den øvrige Reduktion først finder Sted i Løbet af 2 Aar fra 1. April 1927 at regne. Vi finder denne Overgangsbestemmelse heldig, idet den normale Afgang i det Tidsrum kan gøre sig gældende, og der endvidere bliver Tid for Gendarmerne til at søge sig andre Livsstillinger og i det hele taget at faa deres Forhold ordnet, og det gælder ikke mindst dem, der har erhvervet eller selv bygget sig Hus.

Da jeg kan tænke mig, at det er en almindelig Opfattelse, at dette Forslag bør behandles i et Udvalg, skal jeg ikke gaa mere i Enkeltheder, men nøjes med at

anbefale Forslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

Friis-Skotte: Naar den højtærede Finansminister mener nu at kunne gaa videre i Reduktionen af Grænsegendarmeriets Antal end forudsat ved Loven af 28. Marts 1923 og mener at kunne komme ned paa et Antal, der ligger 100 Mand lavere end forudsat i den nævnte Lov, skal vi for vort Vedkommende ikke have noget at indvende imod, at man opstiller dette Maal ved Normeringsbestemmelserne i Tjenestemandslovens § 496. Thi dels maa det jo blive Administrationens Ansvar at skønne over, hvor langt man kan gaa ned med Antallet, dels har vi fra vor Side baade i 1920 og i 1923 ved Normeringens Fastsættelse fremhævet, at Antallet sikkert var rigelig højt og efterhaanden maatte kunne reduceres. Derimod vil vi lige saa lidt nu som tidligere kunne gaa ind paa, at Reduktionen sker ved en pludselig Afskedigelse af Tjenestemænd, og vi maa derfor bestemt modsætte os, saaledes som det bestemmes i Lovforslagets § 2, at 50 Gendarmer afskediges pr. 1. Juli i Aar og Resten, altsaa 50 plus de 9, som stadig mangler i Reduktionen af 1923, inden 2 Aar. Vi finder aldeles ikke, at det er, som den ærede Ordfører for Venstre (Nørskov) udtalte, en rimelig og lempelig Form for Afskedigelse, at man sender 50 Mand ud med 3 Maaneders Varsel, og at Resten skal forlade Etaten inden 2 Aar. Da Finansministeren i 1920, paa et Tidspunkt, da Grænsegendarmeriet for den allervæsentligste Del bestod af midlertidigt antagne Folk, af Folk, man ingen Forpligtelse havde overfor, løse Folk, foreslog at sætte Antallet af Grænseovergendarmer og Grænsegendarmer til 433 Mand og at ansætte hele denne Styrke som faste Tjenestemænd, advarede vi imod, at Staten paatog sig større faste Forpligtelser overfor Tjenestemænd end strengt nødvendigt, men vor Advarsel havde ikke den tilsigtede Virkning. Finansministeren knyttede i 1920 433 Overgendarmer og Gendarmer til Etaten som faste Tjenestemænd, og da Finansministeren i 1923 mente at kunne nedbringe Antallet fra 433 til 345, protesterede vi imod den formentlig ogsaa den Gang paa-tænkte pludselige Afskedigelse af et Antal Tjenestemænd, idet vi hævdede, at Antallet kun burde nedbringes ved Tjenesteledighed og i det Omfang, som der var Mulighed for at faa overtalligt Mandskab anbragt andetsteds i Statstjenesten. Vi har ogsaa nu, da Finansministeren siden 1923 har nedsat An-